

ตารางที่ 2 ความหนาแน่นสัมพัทธ์(RD) ความถี่สัมพัทธ์(RF) ความเด่นสัมพัทธ์ (RDom) และดัชนี
ความสำคัญ (IVI) ของสังคมไม้ยืนต้นในเขตรักษาพันธุ์สัตว์ป่าซับลังกา

ลำดับที่	พรรณพืช	RD	RF	RDom	IVI
1	เขว้า	9.02	9.09	9.11	27.53
2	โสมน้ำ	11.60	4.55	11.88	28.43
3	ประดู่เสนา	7.73	3.41	2.20	13.61
4	ปรง	3.87	3.41	2.02	9.43
5	ไม้ลาย	3.22	3.41	1.14	7.88
6	พิกุลดง	2.58	3.41	0.33	6.41
7	แดงสะแก	1.93	3.41	0.57	5.98
8	ลิ้นจี่ป่า	5.15	2.27	1.14	8.74
9	ละมุดป่า	4.51	2.27	1.14	9.12
10	ปออีแก้ง	3.22	2.27	33.97	39.57
11	กระพี้เขากวาย	2.58	2.27	0.66	5.60
12	ขี้เหล็ก	2.58	2.27	0.39	5.33
13	กระบก	1.93	2.27	1.56	5.83
14	ชาด	1.93	2.27	0.59	4.86
15	แดงดง	1.93	2.27	0.77	5.04
16	กระแจะ	1.29	2.27	0.96	4.56
17	กระถิน	1.29	2.27	0.34	3.94
18	ชงโค	1.29	2.27	0.35	3.95
19	ตะคร้อ	1.29	2.27	0.88	4.48
20	ตะแบก	1.29	2.27	0.62	4.22
21	สวองตีนเป็ด	1.29	2.27	0.59	4.19
22	มะส้าน	1.93	1.14	0.86	4.00
23	กระบาก	1.29	1.14	1.98	4.45
24	กระเบา	1.29	1.14	1.62	4.09
25	กำยาน	1.29	1.14	0.61	3.08
26	ข้าวตาก	1.29	1.14	0.11	2.58
27	ค้ำงคว	1.29	1.14	4.42	6.89

ตารางที่ 2 (ต่อ)

ลำดับที่	พรรณพืช	RD	RF	RDom	IVI
28	ชะมวง	1.29	1.14	0.47	2.94
29	ทองหลาง	1.29	1.14	0.35	2.82
30	ลูกคี่ง	1.29	1.14	1.29	3.76
31	นมแมว	1.29	1.14	0.04	2.51
32	กระถินเทพา	0.64	1.14	0.28	2.09
33	กระเบาหลัก	0.64	1.14	0.64	2.45
34	กระพี้จั่น	0.64	1.14	0.15	1.96
35	กำลังหนูมาน	0.64	1.14	0.44	2.25
36	จันทน์แดง	0.64	1.14	0.49	2.30
37	ฉนวน	0.64	1.14	0.20	2.01
38	ตะเคียนทอง	0.64	1.14	0.29	2.10
39	ตัวขน	0.64	1.14	0.09	1.90
40	เต็ง	0.64	1.14	0.49	2.30
41	ไทร	0.64	1.14	4.66	6.47
42	ประดู่บ้าน	0.64	1.14	0.44	2.25
43	ปอหู่ช้าง	0.64	1.14	0.35	2.16
44	เปล้าใหญ่	0.64	1.14	0.14	1.95
45	มะขามป้อม	0.64	1.14	0.09	1.90
46	มะเดื่ออุทุมพร	0.64	1.14	0.16	1.97
47	มะฝ่อ	0.64	1.14	2.13	3.94
48	มะม่วงหัวแมงวัน	0.64	1.14	0.19	2.00
49	มะหาด	0.64	1.14	0.19	2.00
50	ยางนา	0.64	1.14	3.71	5.52
51	รักป่า	0.64	1.14	0.11	1.92
52	สุรามะริด	0.64	1.14	0.22	2.03
53	เสม็ดขุน	0.64	1.14	0.21	2.02
54	หว้าป่า	0.64	1.14	0.35	2.16
รวม		100	100	100	303.50

ชนิดที่มีความเด่นสัมพัทธ์สูงสุดคือ ปออีแก้ง มีค่าเท่ากับ 42.44 รองลงมาคือ โสภน้ำ มีค่าเท่ากับ 15.70 เข่ว้า มีค่าเท่ากับ 11.25 ไทร มีค่าเท่ากับ 5.82 และยางนา มีค่าเท่ากับ 4.05 ตามลำดับ (ตารางที่ 3)

ชนิดที่มีค่าดัชนีความสำคัญรวมสูงสุดคือ เข่ว้า มีค่าเท่ากับ 35.47 รองลงมาคือ โสภน้ำ มีค่าเท่ากับ 34.51 ลีนจี่ป่า มีค่าเท่ากับ 15.71 ปออีแก้ง มีค่าเท่ากับ 13.24 และแดงดง มีค่าเท่ากับ 9.11 ตามลำดับ (ตารางที่ 3)

จากการวิเคราะห์ข้อมูลในป่าเต็งรังพบว่า ชนิดที่มีความหนาแน่นสัมพัทธ์สูงสุดคือ ประดู่เสน มีค่าเท่ากับ 30.30 รองลงมาคือ ละครมุดป่า มีค่าเท่ากับ 21.21 ชาด พิกุลดง และมะส้าน มีค่า 9.09 ตามลำดับ (ตารางที่ 4) ซึ่งอุทิศ (2541) ได้จัดให้พืชวงศ์ส้านเป็นพรรณพืชที่พบในป่าเต็งรังทั่วไป

ชนิดที่มีความถี่สัมพัทธ์สูงสุดคือ ประดู่เสน ละครมุดป่า ชาดและพิกุลดง มีค่าเท่ากับ 13.33 ตามลำดับ (ตารางที่ 4)

ชนิดที่มีความเด่นสัมพัทธ์สูงสุดคือ ละครมุดป่า มีค่าเท่ากับ 31.10 รองลงมาคือ ประดู่เสน มีค่าเท่ากับ 24.86 มะส้าน มีค่าเท่ากับ 8.88 ชาด มีค่าเท่ากับ 6.13 และพิกุลดง มีค่าเท่ากับ 4.93 ตามลำดับ (ตารางที่ 4)

ชนิดที่มีค่าดัชนีความสำคัญรวมสูงสุดคือ ประดู่เสน มีค่าเท่ากับ 43.74 รองลงมาคือ ละครมุดป่า มีค่าเท่ากับ 34.68 พิกุลดง มีค่าเท่ากับ 27.35 ชาด มีค่าเท่ากับ 22.45 และชะมวง มีค่า 12.75 ตามลำดับ (ตารางที่ 4)

จากการวิเคราะห์ในป่าเบญจพรรณพบว่า ชนิดที่มีความหนาแน่นสัมพัทธ์สูงสุดคือ ปรู มีค่าเท่ากับ 15.22 รองลงมาคือ กระพี้เขาควาย จี้เหล็ก และไม้ตาย มีค่าเท่ากับ 8.70 ตามลำดับ (ตารางที่ 5)

ตารางที่ 3 แสดงความหนาแน่นสัมพัทธ์ (RD) ความถี่สัมพัทธ์(RF) ความเด่นสัมพัทธ์ (RDom) และดัชนี
ความสำคัญ (IVI) ของสังคมไม้ยืนต้นของป่าดิบแล้งในเขตรักษาพันธุ์สัตว์ป่าซับลังกา

ลำดับที่	พรรณพืช	RD	RF	RDom	IVI
1	โสกน้ำ	23.68	10.26	15.70	34.51
2	เขว้า	17.11	17.95	11.25	35.47
3	ลิ้นจี่ป่า	10.53	5.13	1.43	15.71
4	ปออีแก้ง	6.58	5.13	42.44	13.24
5	แดงดง	3.95	5.13	0.96	9.11
6	กระบก	2.63	2.56	1.28	5.24
7	กระบาก	2.63	2.56	2.48	5.28
8	กระเบา	2.63	2.56	2.02	5.26
9	กำยาน	2.63	2.56	0.76	5.22
10	ค้ำคาว	2.63	2.56	2.79	5.29
11	ตะแบก	2.63	2.56	0.78	5.22
12	ประดู่เสน	2.63	2.56	0.29	5.22
13	กระถิน	1.32	2.56	0.24	3.89
14	กระถินเทพา	1.32	2.56	0.29	3.89
15	กระเบาหลัก	1.32	2.56	0.80	3.91
16	กำลิ่งหนูมาน	1.32	2.56	0.55	3.90
17	จันทน์แดง	1.32	2.56	0.61	3.90
18	ฉนวน	1.32	2.56	0.25	3.89
19	แดงสะแก	1.32	2.56	0.48	3.90
20	ตะเคียนทอง	1.32	2.56	0.36	3.59
21	ไทร	1.32	2.56	5.82	4.09
22	ปอหูช้าง	1.32	2.56	0.44	3.90
23	พิกุลดง	1.32	2.56	0.15	3.89
24	มะฝ่อ	1.32	2.56	2.67	3.98
25	ไม้ตาย	1.32	2.56	0.37	3.89
26	ยางนา	1.32	2.56	4.63	4.05
27	สุรามะริด	1.32	2.56	0.28	3.89
รวม		100	100	100	203.94

ตารางที่ 4 แสดงความหนาแน่นสัมพัทธ์ (RD) ความถี่สัมพัทธ์ (RF) ความเด่นสัมพัทธ์ (RDom) และดัชนีความสำคัญ (IVI) ของสังคมไม้ยืนต้นป่าเต็งรังเขตรักษาพันธุ์สัตว์ป่าซับลังกา

ลำดับที่	ชื่อพรรณพืช	RD	RF	RDom	IVI
1	ประดู่เสนา	30.30	13.33	24.86	43.74
2	ละมุดป่า	21.21	13.33	31.10	34.68
3	ชาด	9.09	13.33	6.13	22.45
4	พิกุลดง	9.09	13.33	4.93	27.35
5	มะส้าน	9.09	6.67	8.88	9.74
6	ชะมวง	6.06	6.67	4.81	12.75
7	กระบก	3.03	6.67	5.50	9.72
8	เต็ง	3.03	6.67	5.10	9.72
9	ประดู่บ้าน	3.03	6.67	4.58	9.72
10	มะม่วงหัวแมงวัน	3.03	6.67	2.01	9.71
11	เสม็ดชุน	3.03	6.67	2.12	9.71
		100.00	100.00	100	

ชนิดที่มีความถี่สัมพัทธ์สูงสุดคือ ปรงู มีค่าเท่ากับ 11.76 รองลงมาคือ กระพี้เขาควาย ขี้เหล็ก ไม้ลาย กระแจะ แดงสะแง ตะคร้อ และสวองดินเป็ด มีค่าเท่ากับ 5.88 ตามลำดับ (ตารางที่ 5)

ชนิดที่มีความเด่นสัมพัทธ์สูงสุดคือ ปรงู มีค่าเท่ากับ 19.68 รองลงมาคือ ลูกคิ่ง มีค่าเท่ากับ 12.54 กระแจะ มีค่าเท่ากับ 9.41 ตะคร้อ มีค่าเท่ากับ 8.59 และไม้ลาย มีค่าเท่ากับ 8.27 ตามลำดับ (ตารางที่ 5)

ชนิดที่มีค่าดัชนีความสำคัญรวมสูงสุดคือ ปรงู มีค่าเท่ากับ 46.66 รองลงมาคือ ไม้ลาย มีค่าเท่ากับ 24.09 กระพี้เขาควาย มีค่าเท่ากับ 21.01 กระแจะ มีค่าเท่ากับ 19.64 และตะคร้อมีค่าเท่ากับ 18.82 ตามลำดับ (ตารางที่ 5)

ตารางที่ 5 แสดงความหนาแน่นสัมพัทธ์ (RD) ความถี่สัมพัทธ์ (RF) ความเด่นสัมพัทธ์ (RDom) และดัชนี
ความสำคัญ (IVI) ของสังคมไม้ยืนต้นในป่าเบญจพรรณเขตรักษาพันธุ์สัตว์ป่าซับลังกา

ลำดับที่	พรรณพืช	RD	RF	RDom	IVI
1	ปฐู	15.22	11.76	19.68	46.66
2	ไม้ลาย	8.7	5.88	8.27	22.85
3	กระพี้เขาควาย	8.7	5.88	6.43	21.01
4	กระแจะ	4.35	5.88	9.41	19.64
5	ขี้เหล็ก	8.7	5.88	3.84	18.42
6	ตะคร้อ	4.35	5.88	8.59	18.82
7	ลูกดิ่ง	4.35	2.94	12.54	19.83
8	สาวองดินเปิด	4.35	5.88	5.73	15.96
9	ชงโค	4.35	5.88	3.41	13.64
10	แดงสะแก	4.35	5.88	1.78	12.01
11	ทองกลาง	4.35	2.94	3.46	10.75
12	ข้าวตาก	4.35	2.94	1.08	8.37
13	หว้าป่า	2.17	2.94	3.46	8.57
14	มะหาด	2.17	2.94	1.84	6.95
15	กระถิน	2.17	2.94	1.57	6.68
16	มะเดื่ออุทุมพร	2.17	2.94	1.57	6.68
17	กระพี้จั่น	2.17	2.94	1.46	6.57
18	เปล้าใหญ่	2.17	2.94	1.41	6.52
19	เขว้า	2.17	2.94	1.08	6.19
20	รักป่า	2.17	2.94	1.08	6.19
21	ต้วขน	2.17	2.94	0.92	6.03
22	มะขามป้อม	2.17	2.94	0.92	6.03
23	นมแมว	2.17	2.94	0.43	5.54
รวม		99.99	99.96	99.95	299.90

เมื่อวางแปลงสี่เหลี่ยมจัตุรัสขนาด 16 ตารางเมตร (4×4 เมตร) ซ้อนกันในแปลงขนาด 400 เมตร เพื่อสำรวจความหนาแน่นและความถี่สัมพัทธ์ของไม้หนุ่มและไม้พุ่มที่มีความสูงมากกว่า 1.30 เมตร แต่มีขนาดเส้นผ่านศูนย์กลางน้อยกว่า 4.50 เซนติเมตร พบว่า

ชนิดที่มีความหนาแน่นสัมพัทธ์สูงสุดคือ มะเกลือ มีค่า 7.14 รองลงมาคือเข็มป่า มีค่า 6.35 ตั้วขน 5.55 แก้ว จันทน์แดง มะขามเครือ ลำควนป่า หนามจี้แรด และนางแย้มมีค่า 3.17 ตามลำดับ (ตารางที่ 6)

ชนิดที่มีความถี่สัมพัทธ์สูงสุดคือ เข็มป่า มีค่า 6.09 รองลงมาคือมะเกลือ มีค่า 5.22 เขยตาย มีค่า 4.35 แก้ว จันทน์แดง มะขามเครือ ลำควนป่า นมวัว และนางพญาเสือโคร่งมีค่า 3.48 ตามลำดับ (ตารางที่ 6)

เมื่อแยกวิเคราะห์ไม้หนุ่มและไม้พุ่มที่มีขนาดเส้นผ่านศูนย์กลางของลำต้นที่ระดับเพียงอก (1.30 เมตร) มากกว่า 4.50 เซนติเมตร แต่มีความสูงมากกว่า 1.30 เมตรตามป่าชนิดต่าง ๆ พบว่า

ในป่าดิบแล้ง ชนิดที่มีความหนาแน่นสัมพัทธ์สูงสุดคือ เข็มป่า มีค่าเท่ากับ 10.61 รองลงมาคือ นมวัว เขยตาย มะขามเครือ ลำควนป่า และนางพญาเสือโคร่ง มีค่าเท่ากับ 4.55 และชนิดที่มีความถี่สัมพัทธ์สูงสุดคือเข็มป่า มีค่า 7.41 รองลงมาคือนมวัว 4.94 เขยตาย มะขามเครือ ลำควนป่า นางพญาเสือโคร่งและจันทน์แดง มีค่า 3.70 (ตารางที่ 7) ซึ่งอุทิส (2541) ได้จัดให้เข็มป่าเป็นไม้ดัชนีที่เป็นไม้พุ่มในป่าดิบแล้ง

ในป่าเต็งรัง ชนิดที่มีความหนาแน่นสัมพัทธ์สูงสุดคือ หนามจี้แรด มีค่า 10.50 ส่วนไม้อื่นมีค่าความหนาแน่นสัมพัทธ์เท่ากันคือ 6.67 และยังพบว่าพรรณไม้ทุกชนิดมีค่าความถี่สัมพัทธ์เท่ากันคือ 5.56 (ตารางที่ 8)

ในป่าเบญจพรรณ ชนิดที่มีความหนาแน่นสัมพัทธ์สูงสุดคือ เขยตาย มีค่าเท่ากับ 19.61 รองลงมาคือมะเกลือ มีค่า 13.73 นางแย้มมีค่าเท่ากับ 7.8/4 และตะแบกมีค่าเท่ากับ 5.88 ตามลำดับ และชนิดที่มีความถี่สัมพัทธ์สูงสุดคือ มะเกลือ มีค่า 13.33 รองลงมาคือเขยตาย ตั้วขน แก้ว หนามจี้แรด และคนทา มีค่าเท่ากับ 6.67 (ตารางที่ 9)

ตารางที่ 6 แสดงความหนาแน่นสัมพัทธ์ (RD) ความถี่สัมพัทธ์ (RF) ของสิ่งมีชีวิตป่าชุ่มน้ำในเขตรักษาพันธุ์สัตว์ป่าซับลังกา

ลำดับที่	พรรณพืช	RD	RF
1	เข็มป่า	6.35	6.09
2	มะเกลือ	7.14	5.22
3	เขยตาย	1.59	4.35
4	แก้ว	3.17	3.48
5	จันทน์แดง	3.17	3.48
6	มะขามเครือ	3.17	3.48
7	ลำควนป่า	3.17	3.48
8	นมวัว	2.38	3.48
9	นางพญาเสือโคร่ง	2.38	3.48
10	ต้วขน	5.55	2.61
11	หนามจีแรด	3.17	2.61
12	ถอบแถบ	2.38	2.61
13	หม่อนป่า	2.38	2.61
14	กระถิน	2.38	1.74
15	กระเบา	1.59	1.74
16	จันทองพยาบาท	1.59	1.74
17	คนทา	1.59	1.74
18	ไม้ตาย	1.59	1.74
19	สลอดน้ำ	1.59	1.74
20	นางแย้ม	3.17	0.87
21	ตะแบก	2.38	0.87
22	พลองเหมือด	1.59	0.87
23	กระบก	0.79	0.87
24	กระหนาย	0.79	0.87
25	กัคลิ้น	0.79	0.87
26	กำจัดต้น	0.79	0.87
27	กำยาน	0.79	0.87

ตารางที่ 6 (ต่อ)

ลำดับที่	พรรณพืช	RD	RF
28	กำลังช้างสาร	0.79	0.87
29	กำลังวัวเถลิง	0.79	0.87
30	ข่อยหนาม	0.79	0.87
31	ข้าวตาก	0.79	0.87
32	จีครอก	0.79	0.87
33	จีตุน	0.79	0.87
34	จีฝั่ง	0.79	0.87
35	กงคาเดียด	0.79	0.87
36	คอแลน	0.79	0.87
37	กัณฑ์	0.79	0.87
38	แกทราย	0.79	0.87
39	แจง	0.79	0.87
40	ชงโค	0.79	0.87
41	ชมพู่ป่า	0.79	0.87
42	ชะมัด	0.79	0.87
43	ชิงชี่	0.79	0.87
44	แดง	0.79	0.87
45	แดงสะแก	0.79	0.87
46	ตะเคียนทอง	0.79	0.87
47	ตะไคร้หน้า	0.79	0.87
48	ตีนนก	0.79	0.87
49	นมนาง	0.79	0.87
50	ปลาไหลเผือก	0.79	0.87
51	พลองแก้มอัน	0.79	0.87
52	พังกี	0.79	0.87
53	มะลิวัลย์	0.79	0.87
54	ม้ากระทืบโรง	0.79	0.87
55	โมกเครือ	0.79	0.87

ตารางที่ 6 (ต่อ)

ลำดับที่	พรรณพืช	RD	RF
56	ยอป่า	0.79	0.87
57	ย่านาง	0.79	0.87
58	ละมุดป่า	0.79	0.87
59	ลิ้นจี่ป่า	0.79	0.87
60	เลี่ยน	0.79	0.87
61	สารภี	0.79	0.87
62	สำเภา	0.79	0.87
63	สุรามะริด	0.79	0.87
64	โสกน้ำ	0.79	0.87
65	หนามแท่ง	0.79	0.87
66	หมีเหม็น	0.79	0.87
67	หว้าจั่นก	0.79	0.87
68	นางนวล	0.79	0.87
รวม		99.9	100.00

ส่วนการวิเคราะห์ในแปลงสี่เหลี่ยมจัตุรัสขนาด 1 ตารางเมตร (1×1 เมตร) ที่ซ้อนในแปลงขนาด 400 ตารางเมตรเพื่อสำรวจความถี่สัมพัทธ์ และความหนาแน่นสัมพัทธ์ของไม้ล้มลุกพบว่า

ชนิดที่มีความหนาแน่นสัมพัทธ์สูงสุดคือ ไผ่รวก มีค่าเท่ากับ 33.33 รองลงมาคือ เฟิร์น ปีกนก มีค่าเท่ากับ 9.52 กระจุกไก่อ้อย 7.14 เฟิร์นก้านดำ กระจิวขาว หญ้าปราบ เร่ว และเพ็ก มีค่าเท่ากับ 4.76 ตามลำดับ และชนิดที่มีความถี่สัมพัทธ์สูงสุดคือ ไผ่รวกและเฟิร์นปีกนก มีค่าเท่ากับ 11.11 รองลงมาคือ กระจุกไก่อ้อย เฟิร์นก้านดำ เร่วและเพ็ก มีค่าเท่ากับ 7.41 ตามลำดับ (ตารางที่ 10)

เมื่อแยกวิเคราะห์ตามป่าชนิดต่าง ๆ ปรากฏผลดังนี้

ในป่าดิบแล้ง ชนิดที่มีความหนาแน่นสัมพัทธ์สูงสุดคือ เฟิร์นก้านดำและเฟิร์นปีกนก มีค่าเท่ากับ 15.38 รองลงมาคือว่านผักนึ่ง ชะมด ไบระบาด แซ่ม้าทะเลาย เฟ็ก เอื้องหมายนา ว่านขันหมาก สาบเสือและเร่วใหญ่ มีค่าเท่ากับ 7.69 ตามลำดับ (ตารางที่ 11)

ในป่าเต็งรังชนิดที่มีความหนาแน่นสัมพัทธ์สูงสุดคือกระเจียวขาวและหญ้าปราบมีค่า 28.57 ซึ่ง) ไชมอนต์และคณะ (2543) ได้จัดให้กระเจียวขาวเป็นดัชนีของไม้ล้มลุกในป่าเต็งรัง รองลงมาคือกระดูกไก่น้อย เร่วและเฟ็กมีค่า 14.29 และพืชทุกชนิดมีค่าความถี่สัมพัทธ์เท่ากันหมด คือ 20 (ตารางที่ 12)

ในป่าเบญจพรรณ ชนิดที่มีความหนาแน่นสัมพัทธ์สูงสุดคือ ใฝ่รวก มีค่าเท่ากับ 73.68 ซึ่ง อุทิศ (2541) ได้จัดให้ไม้ชนิดนี้เป็นไม้ดัชนีของป่าเบญจพรรณ รองลงมาคือกระดูกไก่น้อย มีค่าเท่ากับ 10.52 เฟิร์นปีกนก เร่ว เล็บเหยี่ยว ย่านางและเถาวัลย์ยังมีค่าเท่ากับ 5.26 ตามลำดับและพบว่า ใฝ่รวก กระดูกไก่น้อย เฟิร์นปีกนก เร่ว เล็บเหยี่ยว ย่านาง เถาวัลย์ยังมีค่าความถี่สัมพัทธ์เท่ากับ 11.11 (ตารางที่ 13)

ตารางที่ 7 แสดงความหนาแน่นสัมพัทธ์ (RD) ความถี่สัมพัทธ์ (RF) ของสังคมไม้พุ่มป่าดิบแล้งใน
เขตรักษาพันธุ์สัตว์ป่าซับลังกา

ลำดับที่	พรรณพืช	RD	RF
1	เข็มป่า	10.61	7.41
2	นมวัว	4.55	4.94
3	เขยตาย	4.55	3.70
4	มะขามเครือ	4.55	3.70
5	ลำควนป่า	4.55	3.70
6	นางพญาเสือโคร่ง	4.55	3.70
7	จันทน์แดง	1.52	3.70
8	แก้ว	3.03	2.47
9	ถอบแถบ	3.03	2.47
10	กระเบา	3.03	2.47
11	ไม้ตาย	3.03	2.47
12	พลองเหมือด	3.03	2.47
13	กระถิน	1.52	2.47
14	กระบก	1.52	2.47
15	กระหนาย	1.52	2.47
16	กัฒลิน	1.52	2.47
17	กำจัดต้น	1.52	2.47
18	กำลังช้างสาร	1.52	2.47
19	ข่อยหนาม	1.52	2.47
20	ขี้ครอก	1.52	2.47
21	คอแลน	1.52	2.47
22	กัฒเกล้า	1.52	2.47
23	ชมพู่ป่า	1.52	2.47
24	ชะมัด	1.52	2.47
25	แดง	1.52	2.47
26	มะเกลือ	1.52	1.23
27	หม่อนป่า	1.52	1.23

ตารางที่ 7 (ต่อ)

ลำดับที่	พรรณพืช	RD	RF
28	ตลอดน้ำ	1.52	1.23
29	กำลังวัวเถลิง	1.52	1.23
30	แดงสะแง	1.52	1.23
31	ตะเคียนทอง	1.52	1.23
32	ตะไคร้	1.52	1.23
33	นมนาง	1.52	1.23
34	พลองแก้มอื่น	1.52	1.23
35	มะลิวัลย์	1.52	1.23
36	ม้ากระทืบโรง	1.52	1.23
37	ลิ้นจี่ป่า	1.52	1.23
38	เลี่ยน	1.52	1.23
39	สารภี	1.52	1.23
40	สำหล้า	1.52	1.23
41	สุรามะริด	1.52	1.23
42	โสกน้ำ	1.52	1.23
43	หนามแท่ง	1.52	1.23
44	หว้าขึ้นนก	1.52	1.23
45	นางนวล	1.52	1.23
รวม		100	100

ตารางที่ 8 แสดงความหนาแน่น (RD) และ ความถี่สัมพัทธ์ (RF) ของสังคมไม้พุ่มป่าเต็งรังในเขต
รักษาพันธุ์สัตว์ป่าซับลังกา

ลำดับที่	พรรณพืช	RD	RF
1	ชั้นทองพยับบาท	5.26	5.56
2	จืดุ่น	5.26	5.56
3	กงกาเดียด	5.26	5.56
4	จันทน์แดง	5.26	5.56
5	ชงโค	5.26	5.56
6	ติ้วขน	5.26	5.56
7	ตีนนก	5.26	5.56
8	ถอบแถบ	5.26	5.56
9	ปลาไหลเผือก	5.26	5.56
10	พังคี	5.26	5.56
11	มะเกลือ	5.26	5.56
12	โมกเครือ	5.26	5.56
13	ยอป่า	5.26	5.56
14	ละมุดป่า	5.26	5.56
15	ลำควนป่า	5.26	5.56
16	หนามขี้แรด	10.5	5.56
17	หม่อนป่า	5.26	5.56
18	หมีเหม็น	5.26	5.56
รวม		100	100

ตารางที่ 9 แสดงความหนาแน่นสัมพัทธ์ (RD) และความถี่สัมพัทธ์ของสังคมไม้พุ่มป่าเบญจพรรณ
ในเขตรักษาพันธุ์สัตว์ป่าซับลังกา

ลำดับที่	พรรณพืช	RD	RF
1	มะเกลือ	13.73	13.33
2	เขยตาย	19.61	6.67
3	ตี่วขน	11.76	6.67
4	แก้ว	3.92	6.67
5	หนามจีแรด	3.92	6.67
6	คนทา	3.92	6.67
7	นางแย้ม	7.84	3.33
8	ตะแบก	5.88	3.33
9	กระถิน	3.92	3.33
10	เข็มป่า	1.96	3.33
11	จันทน์แดง	1.96	3.33
12	มะขามเครือ	1.96	3.33
13	นางพญาเสือโคร่ง	1.96	3.33
14	หม่อนป่า	1.96	3.33
15	ชันทองพญาบาท	1.96	3.33
16	สลอดน้ำ	1.96	3.33
17	กำยาน	1.96	3.33
18	ข้าวตาก	1.96	3.33
19	แคทราย	1.96	3.33
20	แจง	1.96	3.33
21	ชิงชี่	1.96	3.33
22	ย่านาง	1.96	3.33
รวม		100	100

ตารางที่ 10 แสดงความหนาแน่นสัมพัทธ์ (RD) และความถี่สัมพัทธ์ (RF) ของสังคมไม้ล้มลุกในเขต
รักษาพันธุ์สัตว์ป่าซับลังกา

ลำดับที่	ชื่อพรรณพืช	RD	RF
1	ไผ่รวก	33.33	11.11
2	เฟิร์นปีกนก	9.52	11.11
3	กระดุกไก่อ้อย	7.14	7.41
4	เฟิร์นก้านดำ	4.76	7.41
5	กระเจียวขาว	4.76	3.70
6	หญ้าปราบ	4.76	3.70
7	เร่ว	4.76	7.41
8	เพ็ก	4.76	7.41
9	ว่านผักบั้ง	2.38	3.70
10	ชะมด	2.38	3.70
11	ใบระบาค	2.38	3.70
12	แซมม้าทะเลาย	2.38	3.70
13	เอื้องหมายนา	2.38	3.70
14	ว่านขันหมาก	2.38	3.70
15	สาบเสือ	2.38	3.70
16	เร่วใหญ่	2.38	3.70
17	เล็บเหยี่ยว	2.38	3.70
18	ย่านาง	2.38	3.70
19	เถาวัลย์ยักษ์	2.38	3.70
รวม		100	100

ตารางที่ 11 แสดงความหนาแน่นสัมพัทธ์ (RD) และความถี่สัมพัทธ์ของสังคมไม้ล้มลุกในป่า
ดิบแล้งเขตรักษาพันธุ์สัตว์ป่าซับลังกา

ลำดับที่	พรรณพืช	RD	RF
1	เฟิร์นก้านดำ	15.38	15.38
2	เฟิร์นปีกนก	15.38	15.38
3	ว่านผักนึ่ง	7.69	7.69
4	ชะมด	7.69	7.69
5	ใบระบาศ	7.69	7.69
6	แซมม่าทะเลาย	7.69	7.69
7	เฟือก	7.69	7.69
8	เอื้องหมายนา	7.69	7.69
9	ว่านขันหมาก	7.69	7.69
10	สาบเสือ	7.69	7.69
11	เร่วใหญ่	7.69	7.69
รวม		100	99.98

ตารางที่ 12 แสดงความหนาแน่นสัมพัทธ์ (RD) และความถี่สัมพัทธ์ของสังคมไม้ล้มลุกป่าเต็งรังใน
เขตรักษาพันธุ์สัตว์ป่าซับลังกา

ลำดับที่	พรรณพืช	RD	RF
1	กระเจียวขาว	28.57	20
2	หญ้าปราบ	28.57	20
3	กระดุกไก่อ้น้อย	14.29	20
4	เร่ว	14.29	20
5	เฟือก	14.29	20
รวม		99.99	100

ตารางที่ 13 แสดงความหนาแน่นสัมพัทธ์ (RD) และความถี่สัมพัทธ์ (RF) ของสังคมไม้ล้มลุกป่า
เบญจพรรณในเขตรักษาพันธุ์สัตว์ป่าซับลังกา

ลำดับที่	พรรณพืช	RD	RF
1	ไผ่รวก	73.68	33.33
2	กระดุกไก่อ้อย	10.53	11.11
3	เฟิร์นปีกนก	5.26	11.11
4	เร่ว	5.26	11.11
5	เล็บเหยี่ยว	5.26	11.11
6	ย่านาง	5.26	11.11
7	เถาวัลย์ขี้	5.26	11.11
รวม		100.01	100

2. ความหลากหลายของผักพื้นบ้านที่พบในเขตรักษาพันธุ์สัตว์ป่าซับลังกา

จากการประเมินพฤกษศาสตร์พื้นบ้าน โดยการสัมภาษณ์ราษฎรที่เคยเข้าไปเก็บหาและใช้ประโยชน์จากพืชพรรณที่ขึ้นในเขตรักษาพันธุ์สัตว์ป่าซับลังกาพบว่าพืชพรรณที่เก็บตัวอย่างมาได้เป็นผักพื้นบ้าน 108 ชนิด 51 วงศ์ โดยแบ่งเป็นไม้ยืนต้น 44 ชนิด ไม้พุ่มและไม้เลื้อย 30 ชนิด ไม้ 2 ชนิด เฟิน 1 ชนิด และไม้ล้มลุก 31 ชนิด โดยวงศ์ที่นำมาบริโภคมากที่สุด คือ โดยวงศ์ที่นำมาบริโภคมากที่สุดคือวงศ์ Zingiberaceae พบ 4 สกุล 7 ชนิด รองลงมาคือวงศ์ Leguminosae-Papilionoideae พบ 3 สกุล 6 ชนิด และวงศ์ Bigoniaceae พบ 4 สกุล 4 ชนิด วงศ์ Dioscoreaceae พบ 1 สกุล 4 ชนิด วงศ์ Moraceae พบ 3 สกุล 4 ชนิด และ Sapindaceae พบ 3 สกุล 4 ชนิดตามลำดับ (ตารางที่ 14) และจากการสอบถามชื่อท้องถิ่นพบว่าพืชบางชนิดจะมีชื่อเรียกมากกว่า 1 ชื่อเนื่องจากราษฎรบางคนไม่ได้มีภูมิลำเนาในบริเวณนี้แต่กำเนิด หากแต่อพยพมาจากจังหวัดอื่น ดังนั้น จึงมีการเรียกชื่อท้องถิ่นตามภูมิลำเนาเดิมนอกจากนี้ยังพบว่าผักพื้นบ้านบางชนิดที่พบว่ามี การบริโภคในบางท้องถิ่น แต่ในท้องถิ่นนี้ไม่มีการนำมาบริโภค เช่น ถอบแถบ เถาคันขาว แสมสาร และยังมีผักพื้นบ้านบางชนิดที่ไม่มีรายงานว่าจะสามารถรับประทานได้ แต่ราษฎรในพื้นที่นี้ นำมาบริโภค เช่น ชาแป้น กระเจาะ ราชคัศ เมื่อสอบถามเกี่ยวกับส่วนของพืชที่นำมาบริโภคพบว่า ส่วนของพืชที่

นำมาใช้ประโยชน์ได้แก่ ใบ ยอด ดอก ฝัก ผล หน่อ ลำต้น หัวและเถา มาบริโภค ซึ่งพบว่าส่วนที่นำมาบริโภคมากที่สุดคือ ยอดอ่อน ใบอ่อน ดอกอ่อน ผลอ่อนซึ่งจะนิยมนำมารับประทานกับน้ำพริก ลาบ หรือยำต่าง ๆ โดยจะรับประทานเป็นผักสดหรือลวกจิ้มกับน้ำพริก รองลงมาคือ หน่ออ่อน ใบอ่อน ยอดอ่อนมาแกงนำผลหรือหัวมาทำขนมและผลสุกมารับประทานเป็นผลไม้ ตามลำดับ ซึ่งสอดคล้องพบวันทนี (2544) ที่รายงานว่าราษฎรส่วนใหญ่ในจังหวัดลพบุรีมีการนำผักพื้นบ้านมาลวก นึ่ง และรับประทานเป็นผักสดควบคู่กับน้ำพริกต่าง ๆ หรือเครื่องจิ้ม

ในอดีตราษฎรเคยเข้าไปในป่าเพื่อเก็บผักพื้นบ้านเหล่านี้มาบริโภค แต่ในปัจจุบันเขตรักษาพันธุ์สัตว์ป่ามีเจ้าหน้าที่ของรัฐดูแลอย่างเข้มงวดทำให้ราษฎรที่อยู่รอบพื้นที่ป่าไม่สามารถบุกรุกได้ จึงได้นำผักบางชนิดไปปลูกในพื้นที่ของตนเอง แต่กระนั้นก็ยังมิบุคคลบางกลุ่มที่ได้พยายามที่จะเข้าไปบุกรุกป่า จึงควรทำให้ประชาชนทั่วไปมีจิตสำนึกในการปกป้องรักษาป่าเพื่อให้ป่าแห่งนี้มีความหลากหลายของพรรณพืชอย่างเดิม ตารางที่ 15 ได้แสดงให้เห็นถึงส่วนต่าง ๆ ของผักพื้นบ้านที่ราษฎรนำมาใช้บริโภค วิธีการนำมาใช้บริโภคและช่วงเวลาที่เก็บ